

ὕπελθεν ὁ Καπελούζος παραδόξως μειδιῶν, θὰ εἰσέλθετε θριαμβευτικῶς εἰς Παρισίους καὶ . . . ἐντὸς αὐτῶν θ' ἀποθάνετε.

— Εὐχαριστῶ, Καπελούζε, εἶπεν ὁ δούξ, εὐχαριστῶ. Μίαν ἡμέραν θ' ἀνταμείψω τοὺς κόπους σας ἐπαξίως . . . Ἀλλὰ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βισκορνέ, ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Θὰ σας προσφέρω τὸ δωμάτιόν μου, Ὑψηλότατε.

— Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἀκριβῶς θέλω νὰ μ' ἐξυπνίσῃς.

— Μείνετε ἡσυχος, Ὑψηλότατε.

— Εὐχαριστῶ . . . Ἔσο βέβαιος, Καπελούζε, προσέθηκεν ὁ δούξ ἐγειρόμενος, ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσω ποτέ.

— Ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν Σὰς ἐλησμόνησά ποτε, Ὑψηλότατε! . . .

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐμειδίασε καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα, προηγουμένου τοῦ Βισκορνέ, ἐνθ' ὃ Καπελούζος ἐθεώρει αὐτὸν ἀγρίως.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος, δὲν σ' ἐλησμόνησά ποτε! . . . Σὺ ὑπῆρξες πάντοτε τὸ διηνεκές μαρτύριον τῶν ἀγρυπνιῶν μου ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς Αἰμέττης!

— Ἐνεκα σοῦ ὁ Γεράρδος, ὁ τίμιος καὶ ὑπερήφανος στρατιώτης, ἐγένετο Καπελούζος, ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων! . . . Ἀ! ὅχι! οὐδέποτε σ' ἐλησμόνησα! . . . Θὰ μ' ἴδῃς καὶ πάλιν, δολοφόνε τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλιάς, ὅταν ἡ χεὶρ τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ θυματός σου, ὀδηγουμένη ὑπ' ἐμοῦ, σοὶ ζητήσῃ λόγον τοῦ ὑπὸ σοῦ ἀδίκως χυθέντος αἱμάτων!

Ὁ Βισκορνέ ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Τί θέλεις;

— Ἐλθε κάτω . . . Ἐχω κάτι τι νὰ σ' εἰπῶ πρὶν ἢ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς φίλους μας ὅτι ὁ δούξ ἐπεδοκίμασε τὰ σχέδιά μας.

Ὁ Ξενοδόχος κατέβη πάραυτα.

— Ἰδοὺ με, εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Εἰπέ μοι, ἐκείνοι οἱ δύο νέοι, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σοὶ ἐσύστησα, ἐγκατέλειψαν τὸ ξενοδοχεῖόν σου;

Τὸ μέτωπον τοῦ Βισκορνέ συνωφρυνώθη.

— Σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, κύριε . . .

Εἰμαι ἑτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα πρὸς χάριν σου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν Ἰακωβίαν.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἔχω ἰσχυροὺς λόγους νὰ μὴ χάσω τὰ βήματα τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τοῦ Ζεβάν, τοῦλάχιστον τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως. Δέν σοι εἶπον ποῦ θὰ κατοικήσουν;

— Ὅχι.

— Περίεργον! . . . Εἶνε νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν τοῦ . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τοὺς ἀνεύρωμεν.

— Ἀλλὰ . . .

— Τὸ θέλω . . . ἐπανελάβε προστακτικῶς ὁ Καπελούζος.

Ὁ Βισκορνέ προσέκλινε περιδεῶς.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις, ἐπιθύρισε.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ὁ Ζεβάν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἀ! κύριε Βισκορνέ, ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ ποιητής, χαίρω πολὺ διότι σὰς βλέπω. Δέν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ξε-

νοδοχεῖόν σας χωρὶς νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Ἀστεῖον! . . . ἐπιθύρισε ὑποκώφως ὁ Βισκορνέ.

— Ἀφες μας μόνους, εἶπεν ὁ Καπελούζος πρὸς τὸν ξενοδόχον. Θέλω νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμήν μετὰ τὸν νέον τοῦτον, ὁ ποῖος μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε εὐγενὴς νέος.

Μόλις ὁ Βισκορνέ ἐξῆλθεν, ὁ Καπελούζος ἐπλησίασε τὸν νέον καὶ, θέσας τὴν χεῖραν ἐπὶ τοῦ ὤμου του,

— Θέλετε, κύριε, τῷ εἶπε, νὰ μ' ἀκούσετε μίαν στιγμήν;

— Διατί ὅχι; ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Ζεβάν. Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἐπειτα συνέχισεν.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου.

— Ἐλέγετε; ἠρώτησεν.

— Ἐλεγον, ἐξοχώτατε, ὅτι αἰτία ὅλων εἶναι ἀκατάβλητος ἔρως. Ὁ ἔρως, εὐγενὴς ἀρχων, εἶναι τὸ ἐπιβλητικώτερον τῶν παθῶν . . . Ἐδεῖ νὰ μὴ εἰμαι κύριος ἐμαυτοῦ, ὅπως λησμονήσω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος!

— Σὰς τὸ ἔλεγον, κόμη, ὅτι εἶναι προδοσία.

— Μὴ με κατηγορεῖτε, ἐξοχώτατε, διότι ἰδοὺ ὁποῖα σκέψις με ἀπεπλάνησεν. Ἐβλεπον ὑμᾶς πλούσιον, νέον, εὐτυχῆ, τὸν πρῶτον ἡγεμόνα τῆς χριστιανωσύνης.

Ὁ δούξ ἐταράχθη.

— Διότι εἰσθε . . . ἐπιθύρισε ὁ Μονσώρ εἰς τὸ ρῦς τοῦ δουκὸς μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης ἐκείνης θέσεως καὶ ὑμῶν δὲν παρεμβάλλεται εἰμὴ μία σκιά, εὐκόλως δυναμένη νὰ διασκεδασθῇ . . . Ἐβλεπον τὴν λάμπιν τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος, παραβάλων δὲ τὴν ἀπειρον ὑμῶν εὐτυχίαν πρὸς τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ ἐφιλοδόξουν, τεθαμβωμένος ἐκ τῆς μελλούσης ὑμῶν ἀκτινοβολίας, ἥτις σχεδὸν ἐκώλυεν ἐμὲ τὸν ἀσθενῆ ἐνώπιον ὑμῶν τοῦ κυρίου μου τοῦ νὰ βλέπω τὸ μικρὸν ἄνθος, ὅπερ ἐπόθουν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν: Ἄς ἀφήσωμεν τὸν πρίγκηπα εἰς τοὺς λαμπροὺς ρεμβασμούς του, εἰς τὰ ἔνδοξα σχέδιά του, ἅτινα εἶναι ὁ προορισμός του, ἐνθ' ἐγὼ ἀναζητῶ τὸν ἐμὸν προορισμὸν εἰς τὴν σκίαν . . . Μόλις θέλει αἰσθανθῇ πίπτοντα τὸν μικρὸν μαργαρίτην, τὸν ὁποῖον θέλω ὑποκλέψει τοῦ βασιλικοῦ διαδήματός του.

— Κόμη! κόμη! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, θαμβωθείς, ἄκων, ὑπὸ τῆς μαγείας ἐκείνης τῆς εἰκόνης.

— Με συγχωρεῖτε, λοιπόν, ἐξοχώτατε; Ὁ δούξ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ δι' ἐπιχρύσου δερμάτος ἐστρωμένου τοίχου τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσού, τὸν ὁποῖον ἤρσκετο ἐνίοτε νὰ παρατηρῇ, ὡς ἤρσκετο ἄλλοτε νὰ παρατηρῇ τὴν εἰκόνα τοῦ Δελαμόλ. Ἐκείνη ἡ εἰκὼν εἶχε τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, τὴν φυσιογνωμίαν ὑψηλόφροναν, ἐκράτει δὲ τὴν πυγμὴν ἐστη-

ριγμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου εἰς στάσιν τόσον ἐπιτακτικὴν, ὥστε ὁ δούξ ἐφαντάσθη, ὅτι ἔβλεπεν αὐτὸν τὸν Βουσὺ μὲ τὸ πύρινον βλέμμα τοῦ ἐξερχόμενου τοῦ τοίχου, ὅπως ἐνθαρρύνῃ αὐτόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν δύναμαι νὰ σας συγχωρήσω! ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεόν, ὅτι δὲν φαίνομαι αὐστηρὸς δι' ἐμαυτόν, ἀλλὰ διότι πενθῶν καὶ ἀναξίως ἀπατηθεὶς πατὴρ ἀναζητεῖ τὴν θυγατέρα του καὶ διότι ἡ βιασθεῖσα νὰ νυμφευθῇ ὑμᾶς ἐκείνη γυνὴ ζητεῖ ἐκδίκησιν καθ' ὑμῶν, διότι, ἐπὶ τέλους, τὸ πρῶτιστον καθήκον παντὸς πρίγκηπος εἶναι ἡ δικαιοσύνη.

— Ἐξοχώτατε!

— Σὰς λέγω, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ πρίγκηπος, ἐπομένως θ' ἀπονεῖμαι δικαιοσύνην . . .

— Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἦναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ πρίγκηπος, εἶπεν ὁ Μονσώρ, ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ βασιλέως.

— Τί λέγετε;

— Λέγω, ὅτι οὐδέποτε βασιλεὺς δέον νὰ λησμονῇ ἐκείνον, πρὸς ὃν ὀφείλει τὸ στέμμα . . . Λοιπόν, ἐξοχώτατε . . .

— Τί;

— Μοὶ ὀφείλετε τὸ στέμμα, Μεγαλειότατε!

— Μονσώρ! ἀνέκραξεν ὁ δούξ μετὰ μείζονος τοῦ προτέρου τρόμου, Μονσώρ! ἐπανελάβε με φωνὴν χαμηλὴν καὶ τρέμουσαν, εἰσθε, λοιπόν, προδότης πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς ὑπῆρξατε προδότης πρὸς τὸν πρίγκηπα;

— Προσκολλῶμαι πρὸς ὄντινα με ἐποστηρίζει, Μεγαλειότατε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσώρ μᾶλλον μεγαλὸφῶνως.

— Ἀθλίε!

Ὁ δούξ ἠτένισε τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσού.

— Δὲν δύναμαι! εἶπεν . . . Εἰσθε ἐντιμος εὐπατρίδης, Μονσώρ, ἐννεεῖτε, δ' ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν πράξιν σας.

— Διατί, ἐξοχώτατε;

— Διότι εἶναι ἀναξία ὑμῶν καὶ ἐμοῦ . . . Παραιτήσατε ἐκείνην τὴν γυναῖκα. Αἱ! φίλτατε κόμη . . . αὐτὴν ἔτι τὴν θυσίαν ἀγαπητέ μοι κόμη, θέλω σας ἀποζημιώσαι καθ' ὃν τρόπον μοὶ ζητήσητε . . .

— Λοιπόν, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐρᾶται εἰσέτι τῆς Ἀρτέμιδος Μεριδὸρ; εἶπεν ὁ Μονσώρ, κάτωχρος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας . . .

— Ὅχι, ὅχι! σοὶ ὀρκίζομαι, ὅχι.

— Τότε, τί ἀναγκάζει ὑμᾶς νὰ ἐνεργῇτε τοιοῦτο τρόπον; Ἐκείνη εἶναι σύζυγός μου! δὲν εἰμαι καλὸς εὐπατρίδης; τίς ἀναμιγνύεται εἰς τὰ μυστικά τοῦ βίου μου;

— Ἀλλ' ἐκείνη δέν σας ἀγαπᾷ.

— Ἀδιὰφορον.

— Πράξατέ το δι' ἐμέ, Μονσώρ . . .

— Δὲν δύναμαι . . .

— Τότε . . . εἶπεν ὁ δούξ ἐν μεγίστῃ εὐρισκόμενος στενοχωρίᾳ . . . Τότε . . .

Σκέφθητε, Μεγαλειότατε!

Ὁ δούξ ἐσπάργισεν τὸ καθυγρον ἐξ ἰδρώτος, ὃν ὁ τίτλος αὐτοῦ προὐκάλεσε, πρόσωπόν του.

— Θὰ με καταγγεῖλητε;

— Εἰς τὸν χάριν ὑμῶν ἐκθροισθέντα βασιλέα, Μεγαλειότατε, διότι, ἐὰν ὁ νέος ἡγεμὼν μου προσβάλῃ τὴν τιμὴν μου ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου, θέλω ἐκπνέλλει εἰς τὸν παλαιόν.

— Εἶναι ἀτιμὸν !

— Πραγματικῶς, Μεγαλειότατε· πλὴν ἀγαπῶ πολὺ. ὥστε καὶ ἀτιμὸς νὰ γενῶ.

— Εἶναι ἀνανδρὸν !

— Ναί, Μεγαλειότατε· πλὴν ἀγαπῶ πολὺ, ὥστε καὶ ἀνανδρὸς νὰ γενῶ.

Ὁ δούξ ἐκινήθη πρὸς τὸν Μονσορώ, ἀλλ' οὗτος ἐσταμάτησεν αὐτὸν δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος, δι' ἐνὸς μειδιάματος.

— Οὐδὲν θὰ ἐκερδίζετε, ἐὰν ἔτι μ' ἐφονεύετε, εἶπε, διότι ὑπάρχουσι μυστικά, ἅτινα ἐπιζῶσι τῶν πτωμάτων ! Ἄς μείνωμεν, ὑμεῖς μὲν βασιλεὺς πλήρης εὐσπλαγχνίας, ἐγὼ δ' ὁ ταπεινόςτατος τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων !

Ὁ δούξ ἐσχίζε τοὺς δακτύλους του, διὰ τῶν ὀνύχων του.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀγαθέ μοι κύριε, πράξατέ τι ἀγαθὸν ὑπὲρ τοῦ καλλίστου ὑπηρετήσαντος πάντοτε ὑμᾶς, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ Φραγκίσκος ἠγέρθη.

— Τί αἰτεῖτε ; εἶπεν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νά . . .

— Ἀθλίε ! Ἀθλίε ! θέλεις λοιπόν, νὰ σε ἱκετεύσω ;

— ὦ ! ἐξοχώτατε ! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὑποκλιθεὶς ταπεινῶς.

— Εἶπατε, ἐψιθύρισεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐξοχώτατε, θά με συγχωρήσητε ;

— Ναί.

— Ἐξοχώτατε, θά με συμφιλώσητε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μεριδόρ ;

— Ναί.

— Ἐξοχώτατε, θά υπογράψητε τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μου μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Μεριδόρ ;

— Ναί, εἶπεν ὁ δούξ μετ' ἀποπνιγομένης φωνῆς.

— Καὶ θέλετε τιμῆσαι τὴν σύζυγόν μου διὰ μειδιάματος καθ' ἣν ἡμέραν θέλει παρουσιασθῇ ἐπισήμως εἰς τὸν κύκλον τῶν κυριῶν τῆς βασιλείας, πρὸς ἣν θέλω νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω αὐτήν ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· σοὶ ἀρκεῖ ;

— Πληρέστατα, ἐξοχώτατε.

— Ὑπάγετε, ἔχετε τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Μονσορώ, πλησιάζας τὰ χεῖλη του εἰς τὸ οὖς τοῦ δούκους, θέλετε διατηρήσει τὸν θρόνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεβίβασα ὑμᾶς ! Ὑγιαίνετε, Μεγαλειότατε.

Τὴν φορὰν ταύτην, προὔφερε τὴν λέξιν ταύτην τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε ἡ ἀρμονία αὐτῆς ἐφάνη ἡδεῖα εἰς τὸν δούκα.

— Οὐδὲν πλέον ἀπομένει, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μονσορώ, εἰμὶ νὰ μάθω ὑπὸ τί νος ὁ δούξ ἔλαβε πληροφορίας. **Δμλ.**

Ἐπεται συνέχεια.

Λήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προ-
βλεπόμενα.

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

[Ἐκ τῆς εἰς Ἰσπανίαν περιηγήσεως τοῦ P. L. Imbert]

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀναχωρήσῃ τῆς Ἀραγωνίας χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Τερούελ, λίαν ἀσημαντὸν δι' ἑαυτὴν πόλιν, κειμένην δὲ ἐπὶ λόφου ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ Ρουαδχλουϊνδέρου. Πάντες δέ, πρὸ παντός ἄλλου, ἐπισκέπτονται τὸν τάφον τῶν δύο πιστοτάτων καὶ διασημοτάτων ἐραστῶν τῆς Ἰσπανίας. Ἰδοὺ ἀπλουστάτα ὁποῖα εἶναι ἡ ἱστορία τούτων, ἡ ἐμπνευσάσα πολλὰ δράμματα εἰς τοὺς δραματοποιούς.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἔζων ὁ Διέγος δὲ Μαρκίλας καὶ ἡ Ἰσαβέλλα δὲ Σεγούρα, περιπαθῶς ἐρώμενοι ἀλλήλων. Ὁ νέος ἦτο πτωχὸς καὶ ἡ νέη πλουσιωτάτη, ἐπεὶ δὲ πάντοτε ἐθυσίασθησαν τὰ εὐγενέστατα αἰσθήματα καὶ οἱ ἀγιώτατοι ἔρωτες εἰς τὸ αἰωνίως λατρευόμενον τοῦτο τέρας, εἰς τὸν χρόνον, ὁ πατήρ τῆς Ἰσαβέλλας, κωφεύων εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὸν Διέγον.

Ὁ γενναῖος νεανίας ἀποφασίζει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του καὶ κατόπιν τελευταίας καὶ μακρᾶς συνεντευξέως μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ὑποσχεθείσης αὐτῷ πίστιν ἄχρι τῆς ἀφίξεώς του, ἀναχωρεῖ εἰς τὸν κατὰ τῶν Μαυριτανῶν πόλεμον.

Μετὰ τινα ἔτη, ἀφίκετο εἰς Τερούελ Ἀζάγκρας τις ὀνόματι, πρὸς ὃν φίλος τοῦ τις, θανασίμως πληγωθεὶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνεπιστεύθη ἐπιστολὰς προσβαλούσας τὴν τιμὴν τῆς μητρὸς τῆς Ἰσαβέλλας. Ὁ μοχθηρὸς οὗτος ἀνὴρ ἀπειλεῖ τὴν δυστυχῇ γυναῖκα διὰ τῆς κοινολογήσεως τῶν ἐνόχων σχέσεων τῆς ἀνδρὸς παράσχῃ αὐτῇ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τῆς. Ἡ ἀτυχὴς ὁμολογεῖ τὸν διαπυρον πρὸς τὸν Διέγον ἔρωτα εἰς ὃν θὰ τὴν ἐνέβλεπεν καταναγκαστικὸς γάμος· γονυπετὴς σύρεται, ἱκετεύει, ὀλολύζει, ἀλλ' ὁ Ἀζάγκρας μένει ἀκαμπτος, διότι ἔχει ἀνάγκην τῆς Ἰσαβέλλας, καὶ τὴν σιωπὴν του πωλεῖ ἀντὶ τοῦ ἀντιτίμου τούτου.

Ἀπὸ γειτονικοῦ δωματίου ἡ νεῆς τὰ πάντα ἀκούει. Μεταξὺ τοῦ ἔρωτός της καὶ τῆς τιμῆς τῆς μητρὸς της, δὲν διστάζει. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ κάτωχρος, προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀζάγκραν, συγκρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν της τὴν καρδίαν της.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, θὰ γίνω σύζυγός σας.

Εἶτα καταβεβλημένη πίπτει ἐντὸς τῶν βραχιόνων τῆς μητρὸς της, κατασπάζομένη ταύτην καὶ δακρυρροοῦσα.

— Κόρη μου ! ἀγαπητὴ μου κόρη ! . . . ἀνακραῖζει ἡ ἐνοχος μήτηρ, δὲν θέλω νὰ θυσιάσῃς σεαυτὴν, δὲν θέλω νὰ γείνη αἰτία τῆς δυστυχίας σου τὸ παρὰπτωμά μου . . . Ἄς μὲ ἀτιμάσῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀφ' οὗ δύναται καὶ θέλει ἐγὼ ἀρνυῖμαι εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά σου ! . . .

— Μῆτέρ μου, πρέπει νὰ μείνης ἀγνή εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐγερθεῖσα ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῆς τοῦ Ἀζάγκρα καὶ εἶπε μετ' εὐγενείας :

— Εἰμαι μνηστὴρ σας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου οἱ κῶδωνες ἐσήμαινον εὐθύμως, οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ Τερούελ συνωστίζοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς.

— Τί ἀγγέλλουσιν αἱ ἐορτασμοὶ αὐταὶ ἐτοιμασίαι ; ἠρώτησε νεκρὸς ζῆλωματικός ἀρκόσιμος ἐφ' ἵππου ἀφρίζοντας καὶ κονισκλέου.

— Καλέ, δὲν τὸ εἰξεύρετε ; . . . Ἐρχεσθε ἀπὸ μακρὰ ; . . .

— Ναί, ἀπὸ πολὺ μακρὰ.

— Ἐ ! λοιπόν, σήμερον γίνεται ὁ γάμος τῆς Ἰσαβέλλας δὲ Σεγούρα μετὰ τὸν γενναῖον Ἀζάγκραν.

— Τῆς Ἰσαβέλλας ! . . . Ἡ Ἰσαβέλλα δὲ Σεγούρα ὑπανδρεύεται ; Ἀ ! . . . σκληρὰ εἰμαρμένη ! . . .

Ἀτυχὴ Διέγο ! Γενναῖος ἐπολέμησεν, ἐγένετο πλούσιος, ὅταν δ' ἐκπνέρηται εὐτυχῆς εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν του, οἱ κῶδωνες σημαίνουναι τὸν ἐπικηδεῖον τοῦ ἔρωτός του !

Τὴν ἐσπέραν πλανᾶται περὶ τῆς οἰκίας τῶν νεονυμφῶν. Ὁ Ἀζάγκρας ἐξέρχεται καὶ ἐκεῖνος τὸν φονεύει δι' ἐγχειριδίου, λαμβάνει τὰ ἐγγραφα του, εὐρίσκει ἐν αὐτοῖς τὴν ἐξήγησιν τῆς διαγωγῆς τῆς Ἰσαβέλλας καὶ περιχαρὴς ἀνέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

— Τὰ πάντα γνωρίζω, ἀνακραῖζει εἰσελθών. Ἰδοὺ ἡ δικαιολογοῦσα τὴν ἀπιστίαν σου ἐπιστολή.

— Διέγο ! . . .

— Ναί, ἐγὼ εἰμαι, προσφιλέ μου . . . ἐγὼ, ὅστις ἐπανερχομαι πλήρης ἔρωτος διὰ σέ ὡς καὶ πρὸ πενταετίας . . .

— Οἶμοι ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ γίνω ἰδική σου !

— Εἴμεθε ἐλεύθεροι !

— Ἐλεύθεροι ! . . . τί ἐννοεῖς ;

— Τὸν ἐφόνευσ !

— Τὸν ἐφόνευσες ; . . . Ἐφόνευσας τὸν σύζυγόν μου, Διέγο ; . . . Αἱ χεῖρές σου ἐθάψαν εἰς τὸ αἷμά του ; . . . ὦ ! . . . σὲ μισῶ ! . . .

Ὁ νέος θεωρεῖ ταύτην μετὰ μεγίστης θλίψεως.

— Σὲ μισῶ ! ἐπανελάβεν ἐκείνη ἰσχυρῶς.

Ὡσει κεραυνόβλητος ὑπὸ τῆς λέξεως ἐκείνης ὁ Διέγος πίπτει νεκρὸς.

Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκπνέει ἐκ θλίψεως.

Τοὺς δύο ἐραστὰς ἐνεταφίασαν παραπλευρῶς ἀλλήλων, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ὅτε, μετὰ πέντε αἰῶνας, ἐξέθαψαν αὐτοὺς ἵνα μεταφέρωσι τὰ λείψανά των εἰς τὴν μονὴν, μετ' ἐκπλήξεως εἶδον τοὺς σκελετοὺς αὐτῶν ἐνηγκαλισμένους.

Ἐπὶ τοῦ ἐγκλείοντος τὸν τάφον των λίθου εἶναι κεχαραγμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

Ἐνθάδε κεῖνται τὰ σώματα
τῶν διασῆμων ἐραστῶν τοῦ Τερούελ

ΔΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΙΕΓΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΖ ΔΕ ΜΑΡΚΙΛΛΑ
ΚΑΙ ΔΟΝΑΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ ΔΕ ΣΕΓΟΥΡΑ

ἀποθανόντων τῷ 1217.

Ἐνταῦθα ἐτάφησαν τῷ 1708.